

מעשי גבורה: הירש יוסמן

מאת **אנה פישר**, בתו של הירש יוסמן זייל

הירש יוסמן (1910-1981), יליד דוסיאטאי, שבמחוז זאראסאי. לפני פרוץ המלחמה התחתן וביחד עם אשתו רעיה ברחו לעיר קירגיזית אוש. כשנודע לו על התארגנות של דיוויזייה ליטאית, הגיע לבאלאחנה. משם נשלח לחטיבה 249, צורף לגדוד השלישי שבו שירת במחלקה מכונות – ירייה. מכון שהצטיין בלימודי הכשרה הצבאית התמנה הירש למפקד כיתה בדרגת סמל.

בסוף פברואר 1943 כבר נלחם הירש בחזית, ליד אלקסיבקה. יחד עם פלוגתו השתתף בהתקפות הראשונות. הוא נפצע בקרב אבל סירב להתפנות לטיפול. רק כשהחליפו כוחות חדשים את הגדוד שלו בעמדותיהם הסכים לפנות למרפאת שדה. הוענק לו העיטור הגבוה "הדגל האדום" על אומץ ליבו ותושייתו בקרבות ראשונים. אחרי פציעתו חזר הירש לגדודו, ואל קרבות ליד עיירת אוריוול. שוב גילה רוח גבורה וזכה באות "סלאבה" מדרגה שלישית. בקרבות ליד ויליקיי לוקי הוענקה לו מדליה "על אומץ לב". אך הוא שוב נפצע קשה מאוד ושכב בבית חולים במשך מחצית שנה. למרות שהוגדר כלא כשיר לשירות צבאי, התעקש יוסמן לשוב לדיוויזייה שלו. וכך הגיע שוב לחזית.

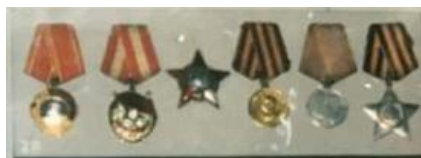
שם הוא נשלח לקורסים של מדריכים סניטריים. מיד עם סיום ההכשרה נשלח הירש, לפי בקשתו, יחד עם גדודו, למשימה מסוכנת מאוד – 20 ק"מ בשטח עורף האויב במטרה לעורר אצל האויב בהלה לפני התקפה חדשה. הגרמנים התקיפו והרבה חיילים נפצעו. ביניהם גם הירש, אשר גם הפעם סירב להתפנות ונשאר יחד עם חובש נוסף לסייע בהצלת הפצועים.

בקרבות בסוף ינואר 1945, בעת שחרור קלייפדה, הושיט יוסמן עזרה לעשרות פצועים. הפעם זיכתה אותו מפקדת החזית באות ההצטיינות הגבוה ביותר, "אות לנין". הוא קיבל גם אות "הכוכב האדום".

במהלך שרותו הצבאי הירש יוסמן פינה מאה ושני חיילים וקצינים פצועים ביחד עם כלי נשק שלהם. יום אחרי יום הוא סיכן את חיו ופינה חיילים פצועים תחת אש כבדה. מפקדו של הירש יוסמן היה דר. קשצינבסקי, רופא בכיר לשעבר בחטיבה 249.

במשך 15 שנים ניסה יוסמן לעלות לארץ ישראל אבל בקשתו נדחתה שוב ושוב. ב-1971 עלה עם משפחתו לישראל ונפטר בפתח תקוה בגיל 71.

אפשר לקרוא על גבורתו של יוסמן הירש במוזאון המלחמה בלונדון. בנו סאם העניק למוזאון את כל העטורים ומדליות של אביו, בצירוף סיפור גבורתו ותמונתו.

העיטורים של הירש יוסמן שהוצגו במוזאון המלחמה בלונדון